

Р у б р и к а 13-та

Протистояння українських націоналістів і радянської влади у повоєнний період

У листі до Й. Сталіна від 15 листопада 1945 р. М. Хрущов писав, що розгром Німеччини і Японії, зміцнення воєнно-економічної могутності і зростання міжнародного авторитету СРСР викликають розгубленість і почуття приреченості серед “залишків банд українсько-німецьких націоналістів”. Життя показало, однак, що велетенська наддержава не могла придушити підпільно-партизанську активність у західних областях УРСР впродовж десятка років — майже до середини 1950-х.

Черговий етап вже повоєнного протистояння повстанців і влади був пов’язаний з виборами до Верховної Ради СРСР в лютому 1946 р. Прагнучи забезпечити високу явку, органи радянської влади у примусовому порядку залучили до пропагандистської кампанії західноукраїнську інтелігенцію. З свого боку, УПА широко розповсюджувала серед населення заклики до бойкоту виборів. Повстанці писали в листівках: “Сталінські вибори — це глум над демократією. Геть такі вибори! Ні один не підемо до виборів! Хай живуть справжні вільні вибори в Українській самостійній державі!”.

Ці заклики доповнювалися загрозами на адресу тих, хто мав намір взяти участь в організації неправдивих виборів й тим підтримати владу. Загрози не були голосливими. У селі Зашків Львівської області одну з активісток знайшли повішеною. На трупі була прикріплена записка: “Буде з кожним, хто агітує голосувати”.

Існувала висока вірогідність того, що населення, яке не забуло вільних виборів у довоєнній Польщі, не погодиться солідаризуватися з чужою для нього владою. За цих умов Кремль розгорнув в західних областях України безпрецедентну за масштабами і залученими силами акцію, що одержала назву “великої блокади”.

На території західних областей у січні—квітні 1946 р. було розміщено понад 3500 гарнізонів регулярних військ, не рахуючи завжди присутні війська НКВС, а також 3593 гарнізони, сформовані з винищувальних батальйонів. Цими силами владі вдалося заблокувати всі без винятку села і перекрити доступ до них повстанців. Останні пережили надзвичайно важку зиму, ведучи виснажливі бої з переслідувачами. Однак “велика блокада” не зламала їх.

Виконуючи наказ командування УПА, командири територіальних частин повстанської армії і місцеві проводи ОУН перейшли до дій дрібними групами із засідок. Внаслідок цього великі військові операції проти УПА втратили сенс. За 1946 р. було зареєстровано 1619 повстанських акцій — диверсій на транспорті і в промисловості, нападів на адміністративні установи, на військовослужбовців, партійних працівників і активістів тощо.

Радянська пропаганда навіть у перші повоєнні роки за інерцією називала повстанців українсько-німецькими націоналістами. Пропагандисти не могли знайти раціонального пояснення поведінці людей, які під час “великої блокади” були ізольовані від сіл і сиділи у неопа-

люваних схронах без руху, тому що сніг видавав сліди спостерігачам з літаків, що баражували над зимовим лісом. Чим керувалися вони, коли не здавалися владі? Адже влада неодноразово оголошувала амністію для тих, хто з'явиться з повинною.

Інформуючи ЦК КП(б)У про ситуацію в західних областях, міністр внутрішніх справ УРСР Т. Строкач 28 травня 1946 р. у черговий раз заявив, що націоналістам завдано “вирішальної поразки”. Цього разу, однак, він змушений був додати, що повстанці і підпільники, котрі залишилися в лавах визвольного руху, є націоналістами-фанатиками, які вирішили боротися з радянською владою до кінця.

Що давало їм силу для боротьби у подібних умовах? Це таке свідчення дружини Р. Шухевича: “У сорок п'ятому перед арештом я бачилась з Романом. То було під цвинтарем Личаківським у Львові. І кажу: “Слухай, та ви нічого не маєте. Ви без машин, без нічого, та вони вас всіх вистріляють, вилапають”. Він каже: “Ти знаєш, як я тебе люблю. Але Україну — більше як тебе”.

Друга хвиля тотального наступу на сили визвольного руху розпочалася у зв'язку з виборами до Верховної Ради УРСР на початку 1947 р. Всі сільські виборчі дільниці знову були прикриті військами. На підставі агентурних розробок здійснювалися спецоперації силами МВС по керівних повстанських центрах і кадрах. В січні 1947 р. загинув референт Служби безпеки проводу ОУН М. Арсенич. Тим не менш повстанцям і підпільникам вдалося й цього разу відновити сили. Перший секретар ЦК КП(б)У Л. Каганович, якому Сталін доручив остаточну ліквідацію підпілля, одержав доповідну записку від компартійних функціонерів західних областей, в якій зазначалося, що дії українських повстанців “носять зухвалий характер і спрямовані, головним чином, проти господарсько-політичних заходів і нашого активу”.

У січні—березні 1947 р. боївки ОУН і підрозділи УПА здійснили, за даними радянських джерел, 272 акції. 5 квітня 1947 ЦК КП(б)У ухвалив постанову “Про посилення боротьби із залишками банд українсько-німецьких націоналістів у західних областях УРСР”. Постанова зобов'язувала органи державної безпеки “забезпечити в найближчі півтора-два місяці ліквідацію вцілілих бандитських груп і керівних центрів ОУН знизу доверху”. Однак під час чергової зустрічі зі Сталіним на початку червня Каганович не спромігся відрепортувати про виконання цієї постанови. За квітень—червень 1947 р. сили збройного підпілля здійснили 195 акцій. За своїм характером бої й сутички вже мали переважно оборонний характер. Зачіпні напади повстанців становили не більше 10 % від загальної кількості здійснених акцій.

17 серпня 1947 р. ЦК КП(б)У прийняв ще одну постанову — “Про хід боротьби із залишками банд і підпілля українсько-німецьких націоналістів у західних областях УРСР”. Кількість військово-чекістських операцій різко зросла. У віддалені регіони СРСР було вивезено в 1947 р. 26 332 родини (понад 77 тис. осіб) “бандпособників”, тобто утричі більше, ніж за попередні роки.

Характеризуючи стан боротьби з повстанцями, М. Хрущов в рапорті Сталіну від 10 березня 1948 р. доповідав, що за три роки були ліквідовані всі великі формування УПА і значна кількість підпільних осередків ОУН, а залишки повстанців перейшли виключно до терористич-

них дій окремими бойовиками і групами не більше п'яти осіб. В умовах, що склалися, він пропонував обмежити кількість бойових операцій і надати перевагу діям спецгруп і чекістсько-військових груп МДБ.

Пріоритетним завданням для силових органів радянської влади ставало проникнення в підпільні організації, але не для того, щоб одразу знищити яку-небудь конкретну боївку, а для систематичної і тривалої роботи з розшифрування зв'язків, розкладу визвольного руху зсередини, компрометації командного складу ОУН і УПА перед СБ ОУН. Ця тактика набула особливого поширення після призначення у 1949 р. на посаду міністра державної безпеки УРСР М. Ковальчука (в роки війни він працював на високих посадах в органах військової контррозвідки СМЕРШ).

Під жорстоким силовим тиском лави повстанців ріділи. Внаслідок військово-чекістських операцій і агентурно-оперативних дій МДБ і МВС, постійних депортацій у віддалені регіони СРСР прихильного до повстанців та підпільників населення і колективізації сільського господарства зникала база, на яку завжди спирався визвольний рух.

УПА як збройна формація вичерпала свої можливості. У зв'язку з цим і на підставі рішення УГВР головний командир УПА Р. Шухевич 3 вересня 1949 р. видав наказ, згідно з яким всі повстанські відділи і штаби припиняли свою діяльність як бойові одиниці і органи управління. Особовий склад відділів і штабів вливався в підпільні структури ОУН(Б).

У 1948—1949 рр. органи МДБ і МВС з метою нищення і компрометації підпільників різко розширили активність так званих спеціальних, або агентурно-бойових груп. Діючи під виглядом повстанців і підпільників, спецгрупи виявляли і знищували справжніх учасників визвольного руху або тих, хто їм співчував. Оцінюючи діяльність спецгруп, керівництво МДБ УРСР відзначало, що в ряді випадків з їх допомогою “вдалося створити у середовищі оунівців атмосферу взаємної недовіри, яка призводила часто до самознищення банд та їх ватажків”.

З метою ізоляції учасників визвольного руху від місцевого населення спецгрупи грабували і розстрілювали людей, палили садиби, знищували худобу, гвалтували жінок. Та порівняно швидко, уже в березні 1949 р. МДБ УРСР відмовилося від такого способу боротьби з повстанським рухом і розформувало агентурно-бойові групи. Про мотиви цього рішення можна тільки здогадуватися. Але слід взяти до уваги оцінку спецгрупи УМДБ Рівненської області прокурором військ МВС Українського округу. У доповідній записці від 18 травня 1949 р. в ЦК КП(б)У він писав, що діяльність згаданої спецгрупи “мала яскраво виражений бандитський характер і була відома місцевому населенню”. Отже, люди швидко розпізнавали, хто є хто.

Наприкінці 1949 р. у тривале (майже півроку) відрядження до Львова прибув П. Судоплатов. Він особисто очолив бригаду оперативників, яка займалася пошуками Р. Шухевича. 5 березня 1950 р. у с. Білогорща неподалік від Львова голова генерального секретаріату УГВР, голова проводу ОУН в Україні і головкомандувач УПА* Роман

* Посада головнокомандувача УПА після розформування повстанської армії не була ліквідована.

Шухевич загинув, оточений оперативниками. Його смерть істотно підірвала потенціал націоналістичного підпілля.

Захоплення 5 червня 1951 р. органами державної безпеки емісара ЗЧ ОУН М. Матвієйка, який прибув в Україну для з'ясування стану підпілля і налагодження зв'язків його керівництва з С. Бандерою, надихнуло МДБ УРСР на радіогру із закордонними центрами українських націоналістів і на створення мнимих проводів ОУН. У 1951 р. були створені Калуський, Коломийський, Кам'янець-Подільський “окружні проводи”, чотири “районні проводи” і шість окремих “підпільних груп”. Ю. Киричук зауважує: з кінця 40-х років підпільна мережа ОУН настільки була просякнута ворожою агентурою, що важко відрізнити, де починався справжній бандерівець, а де закінчувався провокатор з МДБ¹.

Завдяки проникненню в підпільну мережу органам радянської влади вдалося ліквідувати в 1951—1952 рр. найбільш досвідчених і авторитетних керівників повстанського руху — Р. Кравчука, І. Литвинчука, П. Федуну (Петра Полтаву). 23 травня 1954 р. був схоплений останній голова генерального секретаріату УГВР, голова проводу ОУН в Україні і головнокомандувач УПА Василь Кук (Коваль, Леміш).

Після 1954 р. спостерігалися тільки одиничні акції вже зовсім пригаслого повстанського руху. Останньою його жертвою з радянського боку став оперуповноважений УКДБ в Тернопільській області 22-річний лейтенант В. Стороженко, застрелений з дробовика нелегалом ОУН П. Пасічним 12 жовтня 1959 р. у лісі біля села Тростянець Березанського району. Останніми жертвами з боку ОУН стали нелегали П. Пасічний і О. Цетнарський, вбиті в ході оперативно-військової операції біля хутора Лози Підгаєцького району Тернопільської області 14 квітня 1960 р.

Антикомуністичний опір ОУН і УПА в Україні мав чималий резонанс як в українському суспільстві, так і за кордоном. Безкомпромісний характер збройного конфлікту між визвольним рухом, репрезентованим українським націоналізмом, і силами сталінського тоталітарного режиму спричинив значні жертви серед цивільного населення західних областей і потягнув за собою загибель спеціалістів різних галузей економіки, культури і освіти з інших районів України і СРСР в цілому, котрі відряджались на роботу в західні області. В результаті протиборства були завдані матеріальні збитки об'єктам виробничого і соціально-культурного призначення, особистому майну громадян.

У постанові президії ЦК КПРС “Про політичний і господарський стан західних областей Української РСР” від 26 травня 1953 р. були підбиті перші підсумки боротьби у цьому регіоні від 1944 р. до 1952 р. включно: репресовано державою до 500 тис. осіб, в тому числі заарештовано понад 134 тис., вбито понад 153 тис., вислано довічно з України понад 203 тис. осіб. Більш повні дані подані КДБ у 1957 р. У відповідній довідці четвертого управління КДБ при Раді міністрів УРСР зазначалося, що за 1944—1956 рр. в ході бойових операцій, в

¹ Киричук Ю. Український національний рух 40—50-х років XX століття: ідеологія та практика. — Львів, 2003. — С.287.

результаті самогубств та “внутрішнього” терору безповоротні втрати підпілля становили 155 108 осіб, з них у східних областях — 1746. За той же період вийшло з повинною 76 753 особи. У 1943 — 1956 рр. за всіма “забарвленнями” націоналістичної діяльності було заарештовано 103 866 осіб, з яких засуджено 87 756.

У квітні 1973 р. архівно-обліковим відділом КДБ при Раді міністрів УРСР для президії Верховної Ради УРСР було підготовлено зведення про втрати радянської сторони у 1944—1953 рр. Сумарні втрати дорівнювали 30 676 загиблими. За категоріями статистика загиблих виглядала таким чином:

- співробітників НКДБ — МДБ — 687;
- співробітників органів внутрішніх справ — 1864;
- військовослужбовців внутрішніх військ, прикордонних військ і Збройних сил — 3199;
- бійців винищувальних батальйонів — 2590;
- представників органів радянської влади: депутатів Верховної Ради УРСР — 2; голів облвиконкомів — 1; голів міськвиконкомів — 8; голів райвиконкомів — 32; голів селищних рад — 1454; інших радянських працівників — 1235;
- працівників партійних органів: секретарів обласних комітетів — 1, секретарів міських комітетів — 2, секретарів районних комітетів — 44, інших — 160;
- колгоспників: голів колгоспів — 314; колгоспників і селян — 15 355;
- робітників — 676;
- представників інтелігенції — 1931;
- дітей, людей похилого віку, домогосподарок — 860.